

O viziune

Am văzut de curând un film educativ. Ideea era că în viață reușesc doar cei cu viziune. Asta-i doar un fel de-a pune problema. Poți avea viziune, și a doua zi să mori. Asta nu se mai numește că ai reușit în viață. Înțeleg deci că nu toți, ci doar unii dintre cei cu viziune au succes. Atâta vreme cât nu vorbim de o certitudine, corect ar fi să spunem că, dacă ai viziune, *poți* să reușești în viață. Pe de altă parte, poți reuși în viață și fără a avea ceea ce numim viziune. Știu eu câteva cazuri, nu intru acum în detalii. Nu spun că e necesar să se întâmple așa, dar e posibil. Cert e că există și din ăștia, fapt care mi se înfățișează ca o certitudine de netăgăduit. Iată deci ce am înțeles din filmul educativ: dacă ai viziune, poți reuși în viață. Dacă n-ai viziune, poți reuși în viață.

O viață

Seara, dacă mi se face somn, mă culc într-un pat aflat în dormitorul casei în care locuiesc. Se prea poate ca în pat să se afle o femeie. În cazul ăsta, înainte de a adormi fac dragoste cu ea, îi șoptesc cuvinte de amor și întocmim planuri pe care sperăm să le ducem cândva la îndeplinire. Acestea se schimbă odată cu trecerea anilor. Trupul mi-l îmbrac în haine mai groase sau mai subțiri, în funcție de anotimp și de modă, iar în picioare port pantofi croiți din piele de animal mort. Dacă mi-e foame, îmi cumpăr de mâncare de la un magazin. Pentru asta am nevoie de bani, în schimbul cărora primesc lucrurile de care am nevoie pentru a trăi. Banii îi primesc pentru diferite munci desfășurate la serviciu, unde lucrez cinci zile pe săptămână. Sâmbăta și duminica sunt rezervate odihnei și relaxării. Seara mă gândesc la cele întâmplate pe parcursul zilei și, dacă mi se face somn, mă culc într-un pat aflat în dormitorul casei în care locuiesc. În general, e bine – adică nu e rău. Ca și cum aș fi viu.

Toate acestea sunt adevărate?

Te simți adesea cuprins de îndoieli? Se întâmplă ca remușcările să nu-ți dea pace? Ți se pare că viața nu merită trăită? Că n-ai un scop final pentru care merită să lupți? Și că ți-ai irosit anii cei mai frumoși cu diverse nimicuri făcând lucruri dictate de alții? Realizezi că până acum ai făcut mai degrabă alegeri greșite și că e deja prea târziu pentru a mai îndrepta ceva? Poate nu știi încotro s-o apuci? Sau nimic nu îți mai trezește interesul și continui să trăiești doar din obișnuință?

Despre o degradare inexplicabilă

Într-un comunicat de presă emis sâmbătă seara, purtătorul de cuvânt al Muzeului Național de Artă a declarat că o serie de lucrări de artă aflate în patrimoniul național s-au degradat în mod inexplicabil și ireversibil. „E vorba de opere ale unor mari pictori români, de sculpturi pe diferite teme istorice și de un set cu fotografii și reproduceri înfățișând momente-cheie din istoria poporului nostru. Specialiștii consultați n-au reușit să identifice cauzele care au dus aici, declarându-se șocați de amploarea distrugerii“, a adăugat acesta. Întrebat la cât se ridică valoarea operelor distruse, purtătorul de cuvânt a izbucnit într-un plâns incontolabil, fiind necesară intervenția personalului medical al instituției.

O mare pierdere

La început îți pierzi o mână. Asta-i ceva atât de insignifiant, că nici nu bagi de seamă. După aceea, o pierzi pe cealaltă. Abia atunci începi să te întrebi dacă nu e posibil, totuși, să fie ceva în neregulă cu tine. Dar nu dai prea mare importanță faptului și îți vezi liniștit de viață. În fond, nu ești nici primul, nici ultimul căruia i se întâmplă așa ceva. Apoi urmează picioarele și în curând tot corpul.

Capul ți-l pierzi la sfârșit de tot.

Cronica unei morți anunțate

Ora 12.00. Un bărbat înarmat cu o pușcă automată iese în stradă în momentul cel mai aglomerat al zilei. În ochii săi nu se citește nimic. Pare pus pe fapte mari. La început omoară fără grabă toți bătrânii care-i ies în cale, lăsându-i să zacă în cele mai insolite poziții. Nimic nu-l impresionează: nici țipetele, nici rugămințile, nici groaza ce li se citește în priviri. Apoi se ocupă sistematic de adulți, ochind cu grijă pentru a se asigura că nu-i scapă vreunul. Termină prin a pune la pământ copiii care au neșansa de a i se ivi înaintea. După toate acestea, intră într-un restaurant unde comandă un prânz copios stropit din belșug cu vin roșu. Termină de mâncat, plătește și merge liniștit acasă, fără a arăta vreun semn de tulburare sau de remușcare. Potrivit cutumei, pe scaunul electric i se permite să rostească câteva vorbe. Acceptă și spune că n-a fost nimic personal, ci că a vrut doar să tragă un semnal de alarmă. Întrebat fiind ce vrea să spună cu asta, refuză să răspundă, ducând secretul cu el în mormânt.

Dilema veche

Un necunoscut vine la mine și mă întreabă: „Ce e mai important de știut: unde sau când?” Stau și mă gândesc pe îndelete, după care îi răspund: „Gădesc că, de fapt, problema e greșit pusă.” El cade pe gânduri, după care o ia la fugă, ținându-se cu ambele mâini de falca dreaptă, ca apucat subit de o durere cruntă de măsele, și se aruncă în prima prăpastie întâlnită în cale. Rămân cu o vagă senzație de neîmplinire.

Despre artă

„Problema este, Alexei Alexeevici, că întreaga seară noi n-am făcut altceva decât să discutăm despre artă ca și cum am discuta despre același lucru. Or, îmi dau seama acum, nu e deloc așa. Dumneata, dragul meu prieten, discuți despre artă, pe când eu de la începutul conversației noastre discut, de fapt, despre artă. Acestea fiind spuse, nu-mi rămâne decât să mă retrag.“

Se ridică de la masă și-și trase un glonț în cap.

